

עינה ארדל

*

כְּשֶׁהִתְחַתַּנְתִּי הָיוּ לִי שְׁלוֹשָׁה יְלָדִים,
 וְלֹא הִתְחַתַּנְתִּי מִתּוֹךְ פֶּחֶד.
 עַל יְדִית הַדֶּלֶת מֵעוֹלָם לֹא נִשְׁעַנְתִּי
 אֶלָּא הִשְׁאַרְתִּי אֶת הַכֶּבֶד בְּתוֹךְ גּוּפִי.
 כְּשֶׁאֶהְבְּתִי מִיֶּשְׁהוּ הָיִיתִי מִבִּיטָה בּוֹ
 בְּעֵינַיִם שְׁחֵרוֹת נְחוּשׁוֹת
 לֹא הִתְבַּיַּשְׁתִּי בְּמִי שְׁאַנִּי
 וּבִיְלָדִים וּשְׁלִי.

אֶת מַכְסֵי הַסִּירִים הָיִיתִי מְרִימָה
 כְּדֵי לְהַרְיִחַ וְלֹא כְּדֵי לְטַעַם,
 וּמִן הַרִיחַ יְדַעְתִּי מַה יְהִיָּה טַעְמָה
 שֶׁל הָאֲרוּחָה כְּלָה.
 כְּשֶׁפָּגַשְׁתִּי אוֹתָךְ יְדַעְתִּי: אַתָּה אָדָם הַגּוֹן
 מִמֶּךָ לֹא יֵצֵא הַרְבֵּה כֶּסֶף.
 אֲבָל הַבִּטָּת בִּי כְּפִי שֶׁהַבִּטָּת בְּךָ
 כְּפִי שְׂמִבִּיטִים הַגְּדוֹנִים לְמוֹת
 בְּאֶמֶץ בְּמִי שֶׁיַּעֲרֹף אוֹתָם.

לא פָּחַדְתִּי אֱלֹא הֵעֲרַצְתִּי אוֹתְךָ
עַל הַשְּׁקֵט הַזֶּה בְּנִסְבּוֹת הָאֱלוֹ,
יָדַעְתִּי שֶׁלְעוֹלָם לֹא אֶפְגַּע בְּךָ
גַּם אִם תִּשְׁכַּב בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת וּבְזָרוּעוֹת פְּשוּטוֹת.
אֲנִי מְכַבֶּדֶת אֶת זְרוּעוֹתֶיךָ הַיּוֹדְעוֹת לְעַבֵּד
וְאֶת שְׁפָתֶיךָ הַדּוֹבְרוֹת אֱמֶת.
אֶבֶל נִדְוֵנוּ לַחַיּוֹת יַחַד
וְדִין כְּזֶה הוּא תָּמִיד אֶכְזָר.